

Rim uspostavlja viđenje – broj jedanaest

Razumijevanje trostruke primjene proročanstva: 11. rujna 2001. i završni proces kušnje za laodicejski adventizam

Jeff Pippenger

2024-08-30

Baš kao što je 11. kolovoza 1840. potvrdio pravila koja je usvojio Miller, tako se nakon 11. rujna 2001. vidjelo onima koji su bili voljni vidjeti da su proročka načela koja je usvojio Future for America bila istinska biblijska metodologija kasne kiše, kako je izložena u dvadeset i osmom poglavlju Izaije. Primjena reformne crte na reformnu crtu, kako je prikazana u svetoj povijesti, utvrdila je da je 11. rujna 2001. bio ponavljanje 11. kolovoza 1840.

Vidjelo se da, kao što je silni anđeo iz Otkrivenja deset sišao 1840. godine, tako je predoznačio svoj silazak 2001. godine. Oba su anđela sišla dok se ispunjavalo jedno proročanstvo o islamu. Pokret je zatim rastao kako su muškarci i žene odgovarali na djelotvornost te metodologije. Vodstvo laodicejskog adventizma sedmoga dana bilo je zaobiđeno u vrijeme svršetka 1989. godine, a sada je ta crkva ušla u svoj završni proces kušnje, dok je Gospod počeo izabirati pokret trećega anđela da budu Njegovi glasnogovornici posljednjih dana.

Jedno od najvažnijih pravila među pravilima danima za posljednje dane bila je trostruka primjena proročanstva. Osobito je u to vrijeme trostruka primjena triju jao tako jasno poduprla događaj od 11. rujna 2001. godine. Kada je ta istina pošteno istražena, oni koji su tada, sa srcima koja su tražila istinu, bili vođeni Jeremijinim „starim stazama“, prepoznali su kao valjano i proročko ispunjenje i valjanost pravila proročkog tumačenja koja je usvojio pokret trećega anđela.

Vidjelo se da ispravno pionirsko razumijevanje povijesti prvoga jao iz devetoga poglavlja Otkrivenja predstavlja islam. Vidjelo se da je lažni prorok Muhamed kralj te povijesti. U toj bi povijesti islam napao Rimsko Carstvo, a njihov način ratovanja bio je osobito prepoznat kao udaranje iznenada i neočekivano. U tom se pogledu razumjelo da je sam način ratovanja islama pružio etimološke korijene riječi „atentator“. U toj bi povijesti islam nanosio štetu vojskama Rima, a to je razdoblje završilo pod crtom vremenskoga proročanstva od sto i pedeset godina. Kada je to vremensko proročanstvo završilo 27. srpnja 1449., otpočelo je vremensko proročanstvo i povijest drugoga jao.

Otpočelo je drugo vremensko proročanstvo od tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana, koje je završilo 11. kolovoza 1840. U toj je povijesti vladar koji je predstavljao proročko djelo islama bio Otman, koji je bio predodčen Muhamedom u povijesti prvoga jao. Deveto poglavlje kaže da će u povijesti drugoga jao islam pobiti vojske Rima. Oni će i dalje primjenjivati način ratovanja, napadajući iznenada i neočekivano, ali u toj je povijesti barut prvi put izumljen i upotrijebljen, tako da je drugo jao predstavljalo način ratovanja predodčen iznenadnim napadom ubojice, a uz to je uključivalo i eksplozive.

Dana 11. rujna 2001. treće teško zlo islama iznenada je eksplozivom pogodilo duhovne vojske Rima. Taj je događaj označio početak nekoliko linija proročke istine, ali je očito bio utemeljen na dvama prethodnim svjedocima prvoga i drugoga teškog zla. Taj je događaj jasno pokazao da je, kao što je osnaženje mileritske povijesti 11. kolovoza 1840., kada se ispunilo proročanstvo o islamu drugoga teškog zla i kada je sišao anđeo iz Otkrivenja deset, tako i dolazak proročanstva o islamu trećega teškog zla označio silazak anđela iz Otkrivenja osamnaest na taj datum.

„Sada dolazi glas da sam izjavila kako će New York biti pometen plimnim valom? To nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam gledala kako se ondje podižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kad Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18,1–3.’ Cijelo osamnaesto poglavlje Otkrivenja upozorenje je na ono što dolazi na zemlju. No nemam nikakvu posebnu svjetlost u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana velike zgrade ondje biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetlosti koja mi je dana znam da je uništenje u svijetu. Jedna riječ od Gospoda, jedan dodir njegove silne moći, i te će se goleme građevine srušiti. Odigrat će se prizori čiju strahotu ne možemo ni zamisliti.” Review and Herald, 5. srpnja 1906.

Pokret Future for America tada je, od onih koji su bili voljni vidjeti, bio prepoznat kao paralela mileritskom pokretu. Islam trećeg jaoa od toga je trenutka nadalje postao primarni element poruke. Nadahnuće je jasno učilo da će, kada siđe anđeo iz Otkrivenja, stići kasna kiša.

„Pozna kiša treba pasti na Božji narod. Silan anđeo treba sići s neba, i sva zemlja treba biti obasjana njegovom slavom.” Review and Herald, 21. travnja 1891.

Kako je Lav iz Judina plemena počeo otvarati šire razumijevanje pozne kiše, poveo je svoj narod do knjige proroka Joela, koja je primarno uporište u vezi s poznom kišom. U tom su trenutku neki od onih ljudi koji su se pridružili pokretu nakon 11. rujna 2001. zaključili da kukci iz Joela, koji uništavaju Božju lozu, dovodeći do buđenja Ponoćnog pokliča, predstavljaju islam. Nisu mogli ili nisu htjeli vidjeti da su kukci predstavljali Rim.

Snažno svjetlo koje je proizašlo iz prepoznavanja trostruke primjene proročanstva u pogledu na tri jaoa pridodalo je neposvećenu logičku potporu njihovoj tvrdnji da kukci predstavljaju islam. Kao što je uvijek slučaj, jednom kad se prihvati privatno tumačenje, dolazi do izvrćanja Svetoga pisma u nastojanju da se održi lažna pretpostavka. U svojem nastojanju da podupru svoje gledište pokazali su da ne razumiju načelo tipa i antitipa.

U teološkim i biblijskim studijama pojmovi „tip” i „antitip” upotrebljavaju se za opisivanje odnosa između dvaju elemenata, pri čemu jedan predožnačuje ili predočuje drugi. Taj pojam često potpada pod šire kategorije „sjene” i „stvarnosti”.

Tip je događaj, osoba ili ustanova u Starom zavjetu koja predožnačuje ili nagovještuje odgovarajući događaj, osobu ili ustanovu u Novom zavjetu. On služi kao simbolički preteča. Antitip je ispunjenje ili ostvarenje tipa. On je stvarnost koju je tip nagovijestio. Pojam „sjene” i „stvarnosti” odgovara odnosu između tipa i antitipa. „Sjena” predstavlja (tip), dok „stvarnost” predstavlja (antitip).

Neka vas dakle nitko ne osuđuje zbog jela ili pića, ili s obzirom na blagdan, ili mlađak, ili subotnje dane: što je sjena onoga što ima doći; a tijelo je Kristovo. Kološanima 2,16.17.

Jer zakon, koji ima sjenu budućih dobara, a ne samu sliku stvari, nikada ne može žrtvama koje se neprestano prinose iz godine u godinu učiniti savršenima one koji pristupaju. Hebrejima 10,1.

U polemici nakon 11. rujna 2001. o Joelu i o ispravnoj identifikaciji papinskoga Rima, simboliziranoga četirima kukcima, čime se ocrtava postupno razaranje laodicejskoga adventizma, oni koji su tvrdili da su ti kukci islam, ne samo da su nesvećenim naglaskom isticali trostruku primjenu triju nevolja, nego su također ukazivali na pred slike koje su upućivale na protusliku Rima te tvrdili da ti pred slike zapravo identificiraju islam. Čineći to, pružili su dokaz da ili nisu doista razumjeli načelo pred slike i protuslike, ili su vjerovali da je pogrešno prikazivanje pred slike dostojno sredstvo za opravdanje cilja.

U sadašnjem prijeporu o Rimu ponovno se očituje da oni koji se drže pogrešne zamisli da su „razbojnici” iz Daniela 11, 14 Sjedinjene Američke Države ne razumiju ispravno ni trostruku primjenu proročanstva ni načelo tipa i antitipa.

Kada oni koji zastupaju gledište da su „razbojnici” Sjedinjene Američke Države nastoje poduprijeti svoje stajalište, primjenjuju trostruku primjenu triju Rimova kako bi navodno dokazali da je moderni Rim, treća manifestacija Rima, Sjedinjene Američke Države. U nadi da ne svjedoče lažno namjerno, nego da samo očituju slijepo neznanje o pravilima trostruke primjene proročanstva, oni se služe proročkim obilježjem prva dva Rima i tvrde da jedno obilježje iz povijesti Rima identificira moderni Rim.

Poganski Rim prvo je od triju proročkih ispunjenja Rima. U osmom poglavlju Daniela poganski Rim jest muški mali rog. U drugom poglavlju poganski Rim jest državna vlast. U Danielu 7 poganski se Rim dijeli na desetostruko kraljevstvo.

Drugo očitovanje Rima jest papinski Rim, koji je u osmom poglavlju ženski mali rog, i koji je crkvenjaštvo u drugom poglavlju, i koji je rog što govori hule i iščupa tri roga u sedmom poglavlju. Poganski Rim jest jedinstvena sila, ali papinski Rim jest dvostruka sila, koja predstavlja papinsku crkvu kao vladara nad državnim ustrojstvom prethodnih političkih struktura poganskog Rima. Godine 1798. papinska je vlast zadobila smrtonosnu ranu, ali nije prestala biti crkvom; samo je prestala biti zvijer biblijskog proročanstva, jer je bila uklonjena građanska vlast koju je prethodno nadzirala.

Drugi Rim jest papinski Rim i on je djelovao kao sila (zvijer) biblijskog proročanstva samo kada je imao sposobnost upravljati silom države kako bi proveo svoje bogohulne planove. Prvi Rim bio je jedinstvena sila, drugi Rim bio je dvostruka sila, a treći Rim trostruka je sila. Trima očitovanjima Rima upravljaju ista načela kao i svakom trostrukom primjenom proročanstva. Proročki govoreći, postoje tri jao, tri Babilona, tri Rima i tri Ilije. U pogledu tipa i antitipa, prva dva očitovanja bilo koje od trostrukih primjena jesu tipovi koji pružaju sjenu trećeg ispunjenja, koje je antitip i bit trostruke primjene proročanstva.

Kod Rima obilježja prva dva Rima pokazuju da su i poganski i papinski Rim svome vladaru davali naslov Pontifex Maximus. Stoga bi naslov vladara suvremenoga Rima bio Pontifex Maximus, naslov koji se nikada nije pripisivao nijednom predsjedniku Sjedinjenih Američkih Država. Prva dva Rima nadvladala bi tri zemljopisne prepreke kako bi uspostavila vlast na prijestolju svoga određenog povijesnog razdoblja. Nema dokaza da su Sjedinjene Američke Države nadvladale tri zemljopisne prepreke u razdoblju koje je vodilo do 1798.

Prva dva Rima imala su određeno vremensko razdoblje naznačeno za vrijeme u kojemu će vrhovno vladati. U dvadeset i četvrtom retku jedanaestog poglavlja Daniela poganski Rim prikazan je kako vlada jedno „vrijeme“, odnosno tristo šezdeset godina, što je i činio od bitke kod Akcija 31. pr. Kr. pa do 330. godine po. Kr. Papinski Rim opetovano je prikazan kao onaj koji vlada tisuću dvjesto šezdeset godina nakon što su uklonjena tri roga, od 538. do 1798. godine. U Izaiji, dvadeset trećem poglavlju, Sjedinjene Američke Države prikazane su kao one koje vladaju sedamdeset simboličnih godina, kao u dane jednoga kralja, ali nikada nisu uklonile tri zemljopisne prepreke prije svoje vladavine od sedamdeset simboličnih godina.

Suvremeni Rim prikazan je kao onaj koji nadvladava tri zemljopisne prepreke kralja juga, slavnu zemlju i Egipat u jedanaestom poglavlju Daniela, od četrdesetoga do četrdeset i drugoga retka, a kada su te tri prepreke poražene i dovedene u podložnost Rimu, tada one tvore trostruko jedinstvo zmaja, zvijeri i lažnoga proroka. Ivan nas također obavještuje da je smrtonosna rana papinske zvijeri iscijeljena te da ona potom vlada četrdeset i dva simbolička mjeseca.

I vidjeh jednu od njegovih glava kao smrtno ranjenu; ali njegova smrtonosna rana bijaše iscijeljena. I sva se zemlja u divljenju povede za Zvijeri. I pokloniše se Zmaju koji dade vlast Zvijeri; i pokloniše se Zvijeri govoreći: Tko je kao Zvijer? tko se može vojskovati s njom? I dana joj bi usta koja govore velike stvari i hule; i dana joj bi vlast da djeluje četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 13,3–5.

Zvijer koja vlada četrdeset i dva simbolična mjeseca nakon što joj je smrtonosna rana iscijeljena jest rimska sila.

Proročanstvo iz Otkrivenja 13 objavljuje da će sila predstavljena zvijeri s janječim rogovima navesti „zemlju i one koji na njoj prebivaju“ da se klanjaju papinstvu — koje je ondje simbolizirano zvijeri „nalik leopardu“. ... I u Starome i u Novome svijetu papinstvo će primiti počast kroz iskazivanje časti nedjeljnoj ustanovi, koja počiva jedino na autoritetu Rimske Crkve.” Velika borba, 578.

Poganski Rim, prvi Rim, vrhovno je vladao tristo šezdeset godina kao ispunjenje Daniela 11,24, i to nakon što je uklonio tri zemljopisne prepreke kao ispunjenje Daniela 8,9.

Papinska, druga Rim, vrhovno je vladala tisuću dvjesto i šezdeset godina kao ispunjenje nekoliko odlomaka Svetoga pisma, i to nakon što je uklonila tri zemljopisne prepreke kao ispunjenje Daniela, sedmoga poglavlja, redaka osam i dvadeset.

Suvremeni Rim svladava kralja juga u četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Daniela, a zatim u četrdeset i prvom retku svladava slavnu zemlju, te u četrdeset i drugom retku svladava Egipat.

Suvremeni Rim je kralj sjevera iz jedanaestog poglavlja Daniela.

Poganski Rim, prvi Rim, bio je progoniteljska sila, a papinski Rim, drugi Rim, bio je progoniteljska sila; stoga će i moderni Rim biti progoniteljska sila.

Sjedinjene Države sudjelovat će u trećem progonstvu koje će izvršiti suvremeni Rim, no to ne poistovjećuje Sjedinjene Države s papinskom silom, nego jednostavno označava jedno obilježje odnosa Sjedinjenih Država prema papinskoj sili u posljednjim danima.

Oni koji žele tvrditi da su Sjedinjene Američke Države „razbojnici tvoga naroda” u posljednjim danima služe se trostrukom primjenom triju Rimova kako bi pogrešno poistovjetili Sjedinjene Američke Države. Pogrešna metoda kojom se služe u kontekstu trostruke primjene temelji se na tome da se prepozna obilježje prva dva Rima te se ustraje na tome da je proročko obilježje Rima, a ne sam Rim, treći Rim.

Oni prepoznaju Konstantinov prvi povijesni nedjeljni zakon iz 321. godine, a zatim i nedjeljni zakon papinskoga Rima iz 538. godine, kako bi ustvrdili da skori dolazak nedjeljnoga zakona u Sjedinjenim Državama određuje Sjedinjene Države kao suvremeni Rim; pritom također miješaju svoju pogrešnu primjenu povezujući Isusovo upozorenje da se bježi kada nastupi „grozota pustoši” o kojoj je govorio Daniel, s nedjeljnim zakonom. „Grozota pustoši” o kojoj je Isus govorio upućuje na dva nedjeljna zakona u posljednjim danima, ali riječ je o posve drukčijoj simbolici, jer je to upozorenje na bijeg, a ne upozorenje da se kloni žiga Zvijeri. Njihova pogrešna zamisao čak ni ne uzima u obzir da u posljednjim danima postoje dva određena nedjeljna zakona.

Kada dakle ugledate gnusobu pustoši, o kojoj govori prorok Daniel, gdje stoji na svetome mjestu, (tko čita, neka razumije:) tada oni koji budu u Judeji neka bježe u gore; tko bude na krovu, neka ne silazi uzeti što iz svoje kuće; niti onaj koji bude u polju neka se vraća natrag po svoju odjeću. A jao trudnicama i dojiljama u one dane! Nego molite da vaš bijeg ne bude zimi ni u subotu. Matej 24:15–20.

„Groza pustoši, o kojoj govori prorok Daniel”, bila je znak koji je Isus dao svome narodu, a koji je označavao kada trebaju pobjeći pred nadolazećim razorenjem Jeruzalema, dok je poganski Rim opsjedao, a potom i razorio Svetište i grad od 66. do 70. godine po Kr.

„Isus je učenicima koji su ga slušali objavio sudove što su se imali oboriti na otpali Izrael, a osobito odmazdnu osvetu koja će ih stići zbog njihova odbacivanja i raspeća Mesije. Nepogrešivi znakovi prethodit će strašnome vrhuncu. Strašni će čas doći iznenada i brzo. A Spasitelj je upozorio svoje sljedbenike: ‘Kada dakle vidite gnusobu pustoši, o kojoj govori prorok Daniel, gdje stoji na svetome mjestu — tko čita, neka razumije — tada oni koji budu u Judeji neka bježe u gore.’ Matej 24,15.16; Luka 21,20.21. Kad se idolopoklonički barjaci Rimljana budu postavili na svetome tlu, koje se protezalo nekoliko stadija izvan gradskih zidina, tada su Kristovi sljedbenici trebali naći sigurnost u bijegu. Kad se opominjući znak bude vidio, oni koji žele umaći ne smiju nimalo odgađati....“

„Nijedan kršćanin nije poginuo u razorenju Jeruzalema. Krist je svojim učenicima dao upozorenje, i svi koji su vjerovali njegovim riječima pazili su na obećani znak.... Bez odgode

pobjegli su na sigurno mjesto — u grad Pelu, u zemlji Pereji, s onu stranu Jordana.“ Velika borba, 25, 30.

Kako se približavala 538. godina, kršćani toga doba prepoznali su da je crkva iskvarena kompromisom s religijom poganstva te su, na temelju Kristova upozorenja i u skladu sa svjetlom danim kroz svjedočanstvo apostola Pavla u drugom poglavlju Druge poslanice Solunjanima, pobjegli u proročku pustinju tisuću dvjesto i šezdeset godina.

„Ali prije Kristova dolaska trebali su se zbiti važni razvoji u vjerskom svijetu, prореčeni u proročanstvu. Apostol je izjavio: ‘Da se ne date brzo pokolebati u umu niti uznemiriti, ni duhom, ni riječju, ni poslanicom kao da je od nas, kao da je dan Kristov blizu. Neka vas nitko ni na koji način ne zavede: jer taj dan neće doći ako najprije ne dođe otpad i ne otkrije se čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se naziva Bogom ili se štuje; tako da kao Bog sjedi u hramu Božjem, pokazujući samoga sebe da je Bog.’

„Pavlove riječi nisu se smjele pogrešno tumačiti. Nije se smjelo naučavati da je on, na temelju posebne objave, upozorio Solunjane na skori Kristov dolazak. Takvo bi stajalište izazvalo pomutnju u vjeri; jer razočaranje često vodi u nevjeru. Apostol je stoga upozorio braću da ne primaju nikakvu takvu poruku kao da dolazi od njega, te je zatim naglasio činjenicu da papinska vlast, tako jasno opisana po proroku Danielu, tek treba ustati i zaratiti protiv Božjega naroda. Dok ta vlast ne izvrši svoje smrtonosno i bogohulno djelo, uzalud bi bilo da Crkva očekuje dolazak svojega Gospodina. ‘Ne sjećate li se’, upita Pavao, ‘da sam vam to govorio dok sam još bio s vama?’”

„Strašne su bile kušnje koje su imale snaći pravu crkvu. Već u vrijeme kada je apostol pisao, „tajna bezakonja“ već je počela djelovati. Razvoj događaja koji su se imali zbiti u budućnosti trebao je biti „po djelovanju Sotoninu sa svakom silom i znakovima i lažnim čudesima, i sa svakom prijevarom nepravde među onima koji propadaju.“

„Osobito je svečana apostolova izjava u vezi s onima koji bi odbili primiti ‘ljubav istine’. ‘I zato’, izjavio je za sve koji bi hotimice odbacili poruke istine, ‘Bog će im poslati silnu zabludu da povjeruju laži: da budu osuđeni svi koji nisu vjerovali istini, nego su uživali u nepravednosti.’ Ljudi ne mogu nekažnjeno odbacivati opomene koje im Bog u svojem milosrđu šalje. Od onih koji ustraju odvrćati se od tih opomena, Bog povlači svojega Duha, prepuštajući ih obmanama koje ljube.” Djela apostolska, 265, 266.

Kompromis između poganstva i crkve bio je znak upozorenja koji je naveo kršćane onoga doba da se odvoje od papinskoga Rima, ali valja zapaziti da je svjetlo koje je Pavao pridonio Isusovu upozorenju da se bježi isti onaj ulomak iz kojega je William Miller došao do razumijevanja da „svagdašnja“ iz knjige proroka Daniela predstavlja poganski Rim. Proročki odnos u kojemu poganski Rim zadržava, a zatim otpada kako bi se papinski Rim uzdigao na prijestolje, bio je istina koja se mora razumjeti, jer bi posljedice nepriznavanja toga proročkog odnosa donijele silnu zabludu na one koji nisu ljubili tu istinu. Sestra White govori o istoj povijesti:

Bila je potrebna očajnička borba da oni koji su željeli ostati vjerni čvrsto odole obmanama i gadostima koje su bile prerusene u svećeničko ruho i uvedene u crkvu. Biblija nije bila

prihvaćena kao mjerilo vjere. Učenje o vjerskoj slobodi nazivalo se krivovjertjem, a njegovi su zagovornici bili omraženi i progonjeni.

„Nakon dugoga i žestokoga sukoba, vjerna nekolicina odlučila je raskinuti svaku zajednicu s otpale crkve ako se ona još uvijek bude odbijala osloboditi zablude i idolopoklonstva. Uvidjeli su da je odvajanje prijeka nužnost žele li biti poslušni Božjoj riječi. Nisu se usuđivali trpjeti zablude pogubne za vlastite duše niti dati primjer koji bi ugrozio vjeru njihove djece i djece njihove djece. Radi očuvanja mira i jedinstva bili su spremni učiniti svaki ustupak koji je bio u skladu s vjernošću Bogu; ali osjećali su da bi i sam mir bio preskupo plaćen žrtvovanjem načela. Ako se jedinstvo može osigurati samo kompromisom istine i pravednosti, neka tada bude razdora, pa i rata.“ Velika borba, 45, 46.

Proročki odnos između Sjedinjenih Država i papinstva u posljednjim danima bio je predložen i naglašen Pavlovim poistovjećivanjem odnosa između poganskoga i papinskoga Rima koji vodi do 538. godine po. Kr. U trostrukoj primjeni Rima, poganski Rim ispunio je Isusove riječi koje određuju gnusobu pustoši kao znak za bijeg, a papinski Rim također je ispunio Isusove riječi. Sestra White prepoznaje još jedno ispunjenje Kristovih riječi.

„Sada nije vrijeme da Božji narod usmjerava svoje sklonosti ili sabire svoje blago u svijetu. Nije daleko vrijeme kada ćemo, poput ranih učenika, biti prisiljeni potražiti utočište na pustim i osamljenim mjestima. Kao što je opsada Jeruzalema od strane rimskih vojski bila znak za bijeg judejskim kršćanima, tako će i preuzimanje vlasti od strane našega naroda u uredbi kojom se nameće papinska subota biti nama upozorenje. Tada će biti vrijeme da se napuste veliki gradovi, kao priprava za napuštanje manjih radi povučenih domova na skrovitim mjestima među planinama.“ Testimonies, svezak 5, 464.

Za kršćane Kristova vremena to je upozorenje označilo kada trebaju pobjeći iz Jeruzalema. U petom i šestom stoljeću upozorenje je kršćane navelo da pobjegnu u pustinju.

I žena pobježe u pustinju, gdje joj je Bog pripremio mjesto, da je ondje hrane tisuću dvjesto i šezdeset dana.... I ženi se dade dva krila velikoga orla, da odleti u pustinju, na svoje mjesto, gdje se hrani za vrijeme, i vremena, i pola vremena, daleko od lica zmije. I zmija izbaci iz svojih usta za ženom vodu kao rijeku, da učini da je rijeka odnese. Ali zemlja pomaže ženi, i zemlja otvori svoja usta te proguta rijeku što ju je zmaj izbacio iz svojih usta. I zmaj se razgnjevi na ženu te ode zaratiti s ostatkom njezina potomstva, koji drže zapovijedi Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Krista. Otkrivenje 12,6. 15–17.

Isus uvijek prikazuje svršetak neke stvari njezinim početkom, jer On je Alfa i Omega. Upozorenje o gnusobi pustoši u povijesti papinskog Rima bilo je prepoznato kada je papinska vlast bila prepoznata kao da stoji na svetome mjestu.

Upozorenje je zabilježeno kod Mateja, Marka i Luke, i svaki navod ima neznatnu razliku u riječima. Matej kaže: „Kada dakle ugledate grozotu pustoši, o kojoj govori prorok Daniel, gdje stoji na svetome mjestu“, a Marko kaže: „kada ugledate grozotu pustoši, o kojoj govori prorok Daniel, gdje stoji ondje gdje ne bi smjela.“ Luka kaže: „kada ugledate da je Jeruzalem opkoljen vojskama, tada znajte da se približila njegova pustoš. Tada neka oni koji su u Judeji bježe u gore.“

Sva tri svjedočanstva primjenjuju se zajedno. U određenijoj primjeni, Lukino spominjanje Jeruzalema opkoljena vojskama označava upozorenje da, kada je poganski Rim godine 66. po Kr. započeo svoju opsadu Jeruzalema, kršćani koji su još bili u Jeruzalemu trebali su odmah pobjeći. Matejevo spominjanje „svetoga mjesta” odgovara Pavlovu poistovjećivanju „čovjeka grijeha” koji „sjedi u hramu Božjem, pokazujući sebe da je Bog”, predstavljajući tako papinsko ispunjenje „grozote pustoši”. Marko prikazuje grozotu pustoši gdje stoji ondje gdje ne bi smjela stajati, i to odgovara upozorenju na bijeg danom adventizmu u posljednjim danima. Dva su upozorenja povezana sa zapovijeđu da onaj tko čita upozorenje treba razumjeti, a sva se odnose na znak koji je trebao obavijestiti kršćane toga razdoblja da pobjegnu.

Lažna primjena trostruke primjene, koju pogrešno prikazuju oni koji tvrde da su „razbojnici tvoga naroda” Sjedinjene Države, poistovjećuje to da, kada se „grozota pustoši” ispuni pri nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama, tada nedjeljni zakon koji se potom provodi označava Sjedinjene Države kao moderni Rim, jer su i poganski i papinski Rim prethodno provodili nedjeljni zakon.

Problem s takvom pogrešnom primjenom jest u tome što se nedjeljni zakon poganskoga Rima dogodio godine 321. po. Kr., dok se ispunjenje poganskoga Rima u vezi s „gnusobom pustoši” zbilo godine 66. po. Kr., 255 godina prije nedjeljnoga zakona iz 321. po. Kr. Tako je i kompromis koji je proizveo „čovjeka grijeha” već bio na djelu u Pavlovo vrijeme, koji je rekao: „jer tajna bezakonja već djeluje”, a ipak je papinski nedjeljni zakon došao više od četiri stoljeća poslije. Prva dva svjedoka u trostrukoj primjeni proročanstva uspostavljaju obilježja trećega ispunjenja u posljednjim danima. „Gnusoba pustoši” u posljednjim danima, na temelju dvaju povijesnih svjedoka i triju biblijskih zapisa Kristovih riječi, predstavlja upozorenje na bijeg, a ne provođenje nedjeljnoga zakona.

U sljedećem ćemo članku razložiti zašto je ta primjena pogrešna u kontekstu utvrđenih pravila povezanih s trostrukom primjenom proročanstva, i zašto je poistovjećivanje zakona o nedjelji u kontekstu upozorenja koje je dao Krist pogrešno prikazivanje proročke povijesti.

„Ta nagodba između poganstva i kršćanstva dovela je do razvoja ‘čovjeka grijeha’, prorečenoga u proročanstvu kao onoga koji se protivi Bogu i uzdiže se iznad Boga. Taj golemi sustav lažne religije remek-djelo je Sotonine moći — spomenik njegovim nastojanjima da sebe postavi na prijestolje kako bi vladao zemljom prema svojoj volji.” Velika borba, 50.